

เกิดใหม่เป็นยอดภรรยาอันดับหนึ่ง เล่ม 5

ซางหมิง 滄溟 เขียน หลังฮวา แปล

《重生之一品夫人》

Author: 滄溟 Cang Ming

Chinese edition copyright © 滄溟

Thai edition copyright © 2024 by bakerybook publishing

ALL RIGHTS RESERVED

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-8349-08-3

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2568

ราคา 425 บาท

บรรณาธิการเล่ม : เสี่ยวชิงไต้

ภาพปก : Reine_beammer

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ค จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณแฟนคลับๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

ให้ความรู้ผิๆ

จ้าววันเหวินไม่มีเวลาให้ไตร่ตรอง เขารู้เพียงว่าจะให้ครอบครัวลูเจิง
จากไปเช่นนี้ไม่ได้ จึงส่งสายตาไปทางจ้าวซุ่ย บอกรับให้นางขวางคนไว้

เดิมที่จ้าวซุ่ยก็มาเพราะสองคนนี้อยู่แล้ว นางคาดหวังที่จะเยี่ยมกำลัง
จากจวนเงินกั๊วกง ผลักดันตนเองขึ้นสู่ตำแหน่งภรรยาเอก จึงยิ่งปล่อย
พวกเขาไปไม่ได้

“น้องสาม ท่านลู่ โปรดรอก่อนเจ้าค่ะ” จ้าวซุ่ยได้เปรียบตรงที่เป็น
สตรี นางยืนอยู่ตรงประตูด้วยท่าทางไร้อารมณ์และกล่าวอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน
“ไม่ว่าท่านแม่จะกล่าวอันใด ข้าต้องขอภัยแทนนางก่อน ท่านแม่นั้นปาก
โหมดยใจเต้าหู้ พวกท่านอย่าได้ถือสาเลยเจ้าค่ะ”

จ้าวเส้าซิงคลี่ยิ้มเย็นชาเมื่อได้ฟังที่นางพูด คล้ายว่าพวกเขาต่างหาก
ที่เป็นฝ่ายพาลพาโล้ไร้เหตุผล หากคนนอกมาได้ยิน คงนึกว่าเขากับลูเจิงไม่
กตัญญู พุดจายออกย้อนผู้อาวุโส

“พี่หญิงใหญ่ สีทองฟ้าไม่เข้าแล้ว สุหยินผู้เฒ่ายังรอพวกข้ากลับไป

กินมือเย็นอยู่” ความหมายคือ หากรู้กาลเทศะก็รีบหลีกทางเสีย อย่าขวางข้า
ไม่ให้กลับบ้านไปกินข้าว!

จั่วชูฮุยเมื่อยมองสีท้องฟ้า ไม่รู้จริงๆ ว่าจั่วเส้าชิงมองอย่างไรถึงว่า
ไม่เข้าแล้ว กระนั้นผู้ใดก็รู้ว่านี่เป็นเพียงวาจาตามมารยาท นางจูบจนผม
พลางกล่าวน้ำเสียงอ่อนหวาน “เมื่อครู่ท่านพ่อได้กำชับให้ห้องครัวจัดเตรียม
กับข้าวเอาไว้ ยากนักที่พวกเจ้าจะมาลักเที่ยว แค่อำหารมื้อเดียวฮุยฮินผู้เฒ่า
ต้องเข้าใจเป็นแน่”

มุมปากจั่วเส้าชิงโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มชวนมอง เก็บซ่อนแววตากถาง
ไว้ในส่วนลึกของดวงตาแล้วเอ่ยตอบ “ได้ยืนยันว่าฟี่หญิงใหญ่ผ่านพ้นความ
ขมขื่น พานพบความสุข ใกล้จะถูกยกขึ้นเป็นภรรยาเอกแล้ว น้องชายขอแสดงความ
ยินดีล่วงหน้าไว้ตรงนี้ด้วย”

จั่วชูฮุยนึกว่าอีกฝ่ายไปได้ยินข่าววงในอันใดมา จึงมีแววยินดีวบ
ผ่านใบหน้า และซักถามด้วยความสงสัย “น้องสามได้ยินคำพูดนี้มาจากที่ใด
หรือ ไปเข้าถึงยังไม่รู้”

ก็นั่นแหละเรื่องสมมติ เจ้าต้องไม่รู้อยู่แล้ว! จั่วเส้าชิงลอบหัวเราะ
“เอ๊ะ! ฟี่หญิงใหญ่ไม่รู้หรือ วันนี้ตอนประชุมเข้าเห็นเสนาบดีเจียงสีหน้า
แหม่มขึ้นเบิกบาน ยังนึกว่าเรื่องดั่งามของเขาจนมาถึง ที่แท้มิใช่เพราะเรื่องนี้
หรอกหรือ”

จั่วเส้าชิงรู้สึกว่ ที่คราแรกช่วยให้จั่วชูฮุยได้แต่งเข้าสู่สกุลเจียง ช่าง
เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาดโดยแท้ ดูจากชีวิตเจียงเซ่อในช่วงครึ่งปีมานี้
เรือนหลังสามวันทะเลาะเบาะแว้ง หัววันวิวาทยกใหญ่ ซายยาใจถูกขับไล่ไป
เกินครึ่ง ภรรยาองแท้งบุตร สุดท้ายกระทั่งภรรยาเอกยังถูกจับคู่คาเตียง ข้า
ยังอุ่นวยจนรู้กันทั่วบ้านทั่วเมือง

เรียกได้ว่าช่วงเวลาที่อยู่เจิงไม่ได้กลับมาเมืองหลวง ไม่มีตระกูลสูงศักดิ์ตระกูลใดในเมืองหลวง จะเด่นดังไปกว่าจวนสกุลเจียงแล้ว

จ้าวซูฮุยนึกถึงชาวที่ลอบไต่ยนจากสาวใช้ในช่วงหลายวันนี้ สีหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นซีดเผือด ใบหน้างามบิดเบี้ยวลงทันที

“คำพูดนี้เป็นความจริงหรือ” จ้าวซูฮุยถามอย่างไม่อยากเชื่อ

“แน่นอน!” ข้าว่าจริงก็คือจริง!

ยังเป็นประโยคที่ไม่มีหัวไม่มีท้าย ยิ่งชักจูงให้คนคิดเชื่อมโยงไปไกลได้ ก่อนหน้านี้จ้าวซูฮุยได้ล่วงรู้มาจากปากสาวใช้ว่า ฮูหยินเจียงตั้งใจแต่งภรรยาใหม่ที่เขาติตระกูลใสสะอาดไร้มลทินให้แก่เจียงเซ่อ ได้ยินว่ามีครอบครัวของแม่นางหลายคนที่ต้องการแต่งให้กับเจียงเซ่อ เป็นฝ่ายเข้ามาพูดคุยเรื่องการแต่งงาน แม้ไม่อาจแต่งสตรีตระกูลสูงศักดิ์เป็นภรรยา ทว่าครอบครัวขุนนางทั่วไปนั้นยอมไม่ใช่ปัญหา

จ้าวซูฮุยรีบร้อนยื่นมือออกมา หมายถึงเร่งแซนเสื้ออยู่เจิง พร้อมวิงวอนด้วยท่าทางน่าสงสาร “ท่านลู่ ท่านต้องช่วยข้านะเจ้าคะ!”

ลู่เจิงสะบัดแขนเสื้อ แล้วคลื่นพลังสายหนึ่งก็พัดจ้าวซูฮุยถอยหลังไปสองก้าว ก่อนที่เขาจะเอ่ยเตือนเสียงเย็น “ฮูหยินโปรดสำรวจด้วย!”

จ้าวเส้าซิงตกตะลึงก่อนเป็นอย่างแรก จากนั้นก็หัวเราะพรีด ครั้นเห็นร่องรอยความอับอายและความโกรธ ปรากฏขึ้นบนดวงหน้าที่กำลังร่ำไห้ดุจดอกสาลีที่ต้องสายฝนของจ้าวซูฮุย รอยยิ้มเขาก็ยิ่งกดลึกลงไปอีก

“พี่น้องใหญ่ นี่ท่านคิดจะทำอันใดหรือ บุษขสตรมีพึงใกล้ชิดกัน ธรรมเนียมสกุลเจียงเปิดกว้างเพียงนี้เชียว”

“มิใช่... พี่แคใจร้อนไปชั่วครู่...” นางมอ่งลู่เจิงด้วยความเสียใจ และเริ่มมั่นใจอีกครั้งว่า นี่คือนุชผู้ไม่เข้าใจเรื่องความรักระหว่างหนุ่มสาว

ลู่เจิงทิ้งท้ายไว้ประโยคเดียว “เป็นกงจะไปรอเจ้าที่ด้านนอก” จากนั้นก็อุ้มจ้าวเสี่ยวหลางออกจากจวนสกุลจ้าวไป ขึ้นยังอยู่ต่อ เขาไม่กล้ารับรองว่าจะไม่พาดสตรีผู้นี้ตายในฝ่ามือเดียว

จ้าววันเหวินเดินมาจ้องมองแผ่นหลังลู่เจิงพลางทอดถอนใจ ก่อนลอบถลึงตาใส่จ้าวซุ่ย

จ้าวเส้าซิงยกสองมือกอดอก มองดูครอบครัวนี้ด้วยแววตาเยือกเย็น “ยังมีธรรมาอีกหรือไม่ มีก็ว่ามาให้จบในคราวเดียว ท่านลู่ออกปากแล้ว ต่อให้วันหน้าอยากพูดคุยก็นี่ไม่มีโอกาส”

มุมนปากจ้าววันเหวินกระตุก ทว่ากลับไม่กล้าวิงวอนขอการให้อภัย เพราะหากจะให้บิดาเช่นเขาก้มศีรษะให้บุตรชาย เขาทำไม่ได้จริงๆ

“ท่านกงลู่เพียงพรั่งปากด้วยความโมโห เจ้ากลับไปลองพูดคุยกับเขาดีๆ ก็ได้แล้วมิใช่หรือ” จ้าวซุ่ยจ้องมองอีกฝ่ายด้วยความไม่พอใจ “ตกลงเจ้าแซ่จ้าวหรือไม่ เห็นผู้อื่นรังแกคนในครอบครัวตามอำเภอใจ แม้ช่วยได้เจ้าก็จะไม่ยอมช่วยเหลือหรือ”

จ้าวเส้าซิงแค่เพียงยิ้มกับยิ้ม หาได้รับร้อนโต้แย้งอันใด แล้วย้อนนึกถึงวันเวลาในชาติก่อนที่ตนเองถูกกักขังอยู่ในจวนสกุลเจียง จ้าวซุ่ยเป็นถึงฮูหยินเงินกั้วกงผู้สูงส่ง นางเคยคิดจะช่วยเขาบ้างหรือไม่

เมื่อกลับมาใช้ชีวิตใหม่ในอีกชาติ โชคชะตากลับตาลปัตร เขาควาโอกาสทำความรู้จักกับลู่เจิงได้ก่อน ส่วนจ้าวซุ่ยก็สมควรใจแต่งเข้าจวนสกุลเจียงไปเอง

ชั่วดียวังไรคราแรกเขาก็ช่วยนางแย่งชิงฐานะภรรยาของมาได้ ถึงแม้เจตนาเขาจะไม่บริสุทธิ์ กระนั้นก็ถือว่าเคยช่วยเหลือนางแล้ว นางตั้งคำถามนี้กับเขาด้วยจิตใจเช่นไรกัน

“ข้ารู้ว่ายามนี้ฐานะเจ้าไม่เหมือนเดิม เลยดูถูกพวกเราเช่นนี้ ก่อนหน้าท่านแม้อย่างกลัวว่าเจ้าไม่มีลูก คิดจะยกหลานชายคนโตจากภรรยาเอก ซึ่งเป็นหลานชายเพียงคนเดียวในบ้านให้เจ้ารับไปเป็นบุตรบุญธรรม แต่เจ้าเล่า เจ้าเห็นเด็กป่าเถื่อนที่เก็บมาจากที่ใดไม่รู้เป็นสมบัติล้ำค่า ช่างเป็นสุนัขกัดหีตงปิ่น ไม่รู้ว่าผู้ใดดี”

“พี่ใหญ่ใหญ่ก็พูดแล้ว บุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอกของพี่ใหญ่ เป็นหลานชายเพียงคนเดียวในบ้าน หากมอบให้ข้าแล้วพี่ใหญ่จะอย่างไรเล่า” ผู้ใดจะรู้ว่าจ้าวเล่าเยียนจะยังมีบุตรคนอื่นได้อีกหรือไม่

จ้าวเล่าเยียนแต่งงานมาหลายปี ยากเย็นกว่าจะมีบุตรชายผู้เป็นแก้วตาดวงใจสักคน แม่ลูกเซียวซีอึงถึงกับกลัววางแผนการเช่นนี้ คิดจะให้จ้าวเล่าเยียนสิ้นไร้ทายาทหรืออย่างไร

“พี่ใหญ่ยังหนุ่มแน่น วันหน้าย่อมมีโอกาส!” จ้าวซู่ฮุยเห็นแก่หน้าจ้าวเล่าเยียน จึงไม่สะดวกใจจะยึดหัวข้อนี้ไว้ไม่ปล่อย นางเพียงเกลี้ยกล่อม “เวลานี้น้องสามเป็นขุนนางอยู่ต่างถิ่น พี่ชายเจ้าเป็นเสนาบดีกรมปกครอง เจ้ารู้ความสัมพันธ์ในเรื่องนี้หรือไม่”

จ้าวเล่าซิงยอมทราบดี หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เขาคงรีบไปสานสัมพันธ์นานแล้ว แต่ผู้ใดให้อีกฝ่ายคือเจียงเซ่อกันเล่า

เขารู้ว่าลู่เจิงกำลังรอคอยโอกาสที่จะทำให้จ้านหยวนเฟิงรังเกียจและเกลียดเจียงเซ่อถึง เวลานั้นเจียงเซ่อจะยังนั่งในตำแหน่งเสนาบดีกรมปกครองได้มั่นคงหรือไม่ก็บอกยาก

“พูดจบแล้วว? มีแค่นี้?” จ้าวเล่าซิงทำท่าแคะหู คำพูดของคนเหล่านี้ก็มีเพียงไม่กี่ประโยค ซึ่งไม่พ้นการวางแผนที่เอื้อผลประโยชน์ต่อกัน

แน่นอนว่าเรื่องที่พวกเขาคิดก็พอเข้าใจได้ เครือญาติสายนอกที่ต้อง

ฟังพยานาถียกวดองมาเสริมสร้างความแข็งแกร่ง ล้วนก้าวเดินมาที่ละก้าว
เช่นนั้นทั้งนั้น แต่น่าเสียดายที่จั่วเล่าซึ่งไม่คิดแสวงหาผลประโยชน์จากคน
สกุลจั่ว และไม่คิดจะหยิบยื่นความช่วยเหลือให้พวกเขาเช่นกัน

เขาหมุนตัวอย่างเฉยเมย เพิกเฉยต่อเสียงด่าทอที่ด้านหลัง แล้วเดิน
ออกจากบ้านที่ทำให้เขาหายใจไม่ออกหลังนี้ไปที่ละก้าว

ครั้งหนึ่งเขาเคยเข่นฆ่าคนเหล่านี้ที่นี้กับมือ และยังคงจำใบหน้า
โกรธแค้นหวาดกลัวในยามนั้นของทุกคนได้ ความทรงจำที่ถูกเขาหลงลืมไว้
ในหีบมูม มักค่อยๆ ฉายขึ้นมาตามทิวทัศน์อันคุ้นตาภายในบ้าน ดังนั้นไม่
ต้องมาเยือนอีกก็ดี

ขณะย่างเท้าออกจากประตูหน้า จั่วเล่าซึ่งก็มองเห็นบุรุษผู้ยืนตัวตรง
คนนั้น แม้อีกฝ่ายจะเป็นอยู่นิ่งๆ โดยไม่ปริปากหรือยิ้มแย้ม ก็ยังเป็นทิวทัศน์
ที่ดึงดูดสายตาผู้คนอยู่ดี

จั่วเล่าซึ่งเห็นคนบนถนนจำนวนไม่น้อยงจใจเดินไปเดินมา เพียงเพื่อ
จะมองดูลู่เจิงเพิ่มอีกหลายหน ทว่าคนผู้นั้นกลับไม่รู้ตัวเลยสักนิด เพียง
ทอดตามองมาที่เขาอย่างสงบนิ่ง

มูมปากจั่วเล่าซึ่งโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มเข้าใจซ้าๆ ก่อนจะโผล่เข้าไปกอด
รัดร้งของลู่เจิง โดยไม่สนใจว่าคนที่ผ่านทางจะมองด้วยสายตาเช่นไร ซ้ำยัง
ใช้กำลังรุนแรงจนผู้คนพากันเหล่มอง

“รีบดูเร็วเข้า ได้เท่าจั่วต้องได้รับความคับข้องใจจากบ้านมารดามา
แน่ เลยกำลังร้องขอการปลอบประโลม!”

“เหลวไหล มีท่านกงลู่อยู่ ผู้ใดจะทำให้ได้เท่าจั่วน้อยเนื้อต่ำใจได้
นอกจาก...”

“นอกจากอะไร”

“นอกจากท่านกงสุ่จะบังเอิญไปถูกใจคุณหนูคนโตของสกุลจั่วเข้า และเผอิญคิดจะแต่งงานกลับบ้าน ได้ทำจั่วเลยใจสลาย ไม่เห็นสีหน้าน่ากลัว ของได้ทำจั่วหรือ”

“คุณหนูใหญ่จั่วแต่งออกไปแล้ว ยังมีบุตรสาวมาจากที่ได้อีก”

“เจ้าไม่รู้ละสิ นายท่านจั่วมีบุตรสาวทั้งหมดสามคน ได้แก่คุณหนูใหญ่ ผู้เกิดจากภรรยาเอก กับบุตรสาวผู้เกิดจากอนุอีกสองคน ผู้ที่ยังรอคอยการ หมั้นหมายก็คือคุณหนูสามผู้เกิดจากอนุ”

“เอ๋? ไฉนข้าถึงไม่เคยได้ยินมาก่อน”

คนผู้นั้นแงงหน้ามองฟ้า “ไม่เคยได้ยินก็เป็นเรื่องปกติ คุณหนูผู้นั้น เพิ่งจะก๊วบกัน น่าจะสิบเอ็ดหรือสิบสองนี่แหละ”

จั่วเสี่ยวฟังอกร่างของสุ่เจิงโดยไม่ได้คิดหรือพูดอะไร แค่เพียงรู้สึกล ึบบายใจเป็นพิเศษ

จั่วเสี่ยวกลางชะงักสักระยะออกจากกรณม่า จ้องมองคนทั้งสองที่กำลัง โอบกอดกันตาไม่กะพริบ หลัวเสี่ยวลิวผู้อยู่ด้านข้างรีบเข้ามาปิดตาเด็กน้อย ไว้ ด้วยเกรงว่านี่จะเป็นการสอนให้เด็กเสียคน

จั่วเสี่ยวกลางแงงฝ่ามือบนดวงตาออก ก่อนสอบถามเสียงค่อย “ท่านพ่อเป็นอะไรไป”

หลัวเสี่ยวลิวเห็นเด็กน้อยไม่ได้มุ่งความสนใจไปที่การแสดงความรัก ใคร่สนิทสนม ระหว่างบุรุษตัวโตๆ สองคนในยามกลางวันแสดๆ ก็พรัลผ หายใจโล่งอก และตอบกลับไปว่า “คงกำลังเสียใจอยู่นะขอรับ” เรื่องนี้เขาเอง ก็ไม่ค่อยแน่ใจ ด้วยไม่คิดว่าคุณชายสามจะถูกคนสกุลจั่วกลุ่มนั้นรังแกได้

“ใครมันกล้าทำให้ท่านพ่อเสียใจ” จั่วเสี่ยวกลางกางกรงเล็บสองข้าง มีแนวโน้มว่าจะไปแก้แค้นแทนจั่วเสี่ยว

หลัวเสี่ยวลิวเขยิบไปด้านข้างเงียบๆ นำส่งสารบุรุษที่อยู่ในวัยหนุ่มแน่นอย่างเขา กระทั่งเด็กน้อยคนหนึ่งยังสับสนไม่ชนะ ช่างทำลายความภาคภูมิใจในตนเองโดยแท้

ด้วยเกรงว่าเด็กน้อยจะพุ่งไปคืบบัญญัติกับคนสกุลจ้าวจริงๆ หลัวเสี่ยวลิวจึงพลอบไปว่า “เอาละๆ ไม่มีผู้ใดหรอกขอรับ ท่านพ่อแค่คิดจะฉวยโอกาสออดอ้อน พวกเราไม่ต้องไปสนใจเขา”

“อ้อ...เหมือนกับอาเสี่ยวลิวเมื่อครั้งก่อนนะหรือ”

“ครั้งก่อนอะไรหรือขอรับ” หลัวเสี่ยวลิวมีนงสับสน

“ก็ครั้งก่อนที่เจ้าไม่ระวังทำมีดบาดนิ้ว จากนั้นก็โถมตัวไปร้องไห้ในอ้อมอกอื่นอี ท่านพ่อบอกว่านั้นเรียกว่าการออดอ้อน” จ้าวเสี่ยวหลงตอบด้วยสีหน้าจริงจัง

“ข้าร้องไห้ที่ใดกัน” หลัวเสี่ยวลิวมูมปากกระตุกโดยแรง ไยเขาจึงจำไม่ได้ว่าเคยเกิดเรื่องเช่นนี้

“ร้อง ข้าได้ยิน”

“ท่านได้ยินผิดแล้ว”

“ไม่มีทาง ท่านพ่อบอกว่าประสาทุข้าไวที่สุด!”

“นั่นก็แค่ร้องไห้หลอกๆ ร้องอย่างไม่มีน้ำตาเช่นนั้น เป็นความสุนทริย์ระหว่างคู่สามีภรรยา ท่านไม่เข้าใจหรือขอรับ!”

จ้าวเสี่ยวหลงหันมามองหลัวเสี่ยวลิวแวบหนึ่ง “ข้าเข้าใจ ท่านพ่อกับบิดาก็อดกันเป็นประจำ พวกเขາบอกว่านี้คือการแลกเปลี่ยนความรู้สึก”

หลัวเสี่ยวลิวเกรงว่าหลังเด็กน้อยโตไปจะเอาเป็นเยี่ยงอย่าง นึกว่าความรักระหว่างบุรุษกับบุรุษเป็นเรื่องปกติ จึงรีบให้ความรู้ทั่วไป “อย่าไปฟังพวกเขาเลยขอรับ พ่อเสี่ยวหลงโตขึ้นต้องหาแม่นางสวยๆ มาแลกเปลี่ยน

ความรู้สึก พวกบุรุษนั้นลืมนำไปเกิด เนื้อตัวแข็งแกร่ง กอดไม่สบายเลย สักนิด”

“โกหก! ท่านพ่อกอดสบายมาก” จั่วเสียวหลงแก้ต่างให้จั่วเส้าชิง

“เอ่อ นั่นเป็นเพราะท่านไม่เคยกอดพวกสตรี กลับไปแล้วลองให้พี่ หงยวนกอดดู ท่านก็จะทราบเองขอรับ” หลัวเสียวลิวตัดสินใจว่า กลับไปต้อง ย้ำปัญหาเรื่องการให้ความรู้พื้นฐานทั่วไปแก่จั่วเสียวหลงกับคุณชายสาม สักหน่อย

“เจ้าเคยกอด?” จั่วเสียวหลงถามปุปปับ

เพื่อให้คำพูดตบหน้าเชื่อถ้อยยิ่งขึ้น หลัวเสียวลิวจึงผงกศีรษะโดยที่หน้า ไม่แดงใจไม่สั่น “แน่นอนขอรับ มิเช่นนั้นข้าจะรู้ได้อย่างไร”

“เป็นเช่นนั้นเองหรือ” สุ่มเสียงแหบพร่าทุ้มต่ำดังเข้ามาในโสต ประสาทหลัวเสียวลิว เพียงฟังดูก็รู้ว่าไม่ใช่เสียงเด็กน้อย

หลัวเสียวลิวหันกลับไปอย่างแข็งทื่อ และสบเข้ากับดวงตามืดคร้ม เย็นชาคู่หนึ่ง มีบุรุษร่างใหญ่บางคนกำลังจับจ้องเขาด้วยสายตาคัลล้ายจะ กินคน

“อิน...อินอี เอ่อ...เจ้ามาตั้งแต่เมื่อใด” เจ้าไม่ได้บอกว่าจะไปซื้อ ของว่างให้จั่วเสียวหลงหรือ

“กลับมาตั้งแต่ตอนเจ้าพูดว่า บุรุษตัวแข็งแกร่ง กอดไม่สบาย”

“แหะ...คือ ข้ากำลังอบรมเรื่องความชอบทางเพศที่ถูกต้องให้ คุณชายน้อย เลยต้องพูดอย่างเมื่อครู”

อินอียื่นของว่างในมือให้หลัวเสียวลิว แล้วจ้องฝายนั้นโดยไม่กล่าว อันใด ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงเลิกคิ้วกล่าว “ที่เจ้าว่ามาก็จริง”

“เจ้า...หมายความว่าอย่างไร” หลัวเสียวลิวตะเบ็งเสียงไล่ ถลึงสอง

ตาจนกลมโต

“อันอีกระโดดขึ้นรถม้า นั่งลงตรงตำแหน่งสารถีโดยหันหลังให้
หลังเสียวลิว

หลังเสียวลิวเดินไปนั่งเบียดอยู่ด้านข้าง ใช้นิ้วจิ้มแผ่นหลังอันอึปลาง
ถาม “เจ้าหมายความว่าอย่างไร คงไม่ได้คิดจะไปหาสตรีจริงๆ หรอกนะ หรือ
เจ้าตัดสินใจจะไปหาหงยวน ขำขอเตือนเจ้าไว้เลย หงยวนมีเจ้าของแล้ว ไม่มี
ที่ของเจ้าหรอก! นี่...”

อันอีตึงนิ้วอีกฝ่ายมากุมไว้แน่นๆ ในมือ “เจ้าควรอธิบายสักหน่อยดี
หรือไม่ว่าเคยกอดหงยวนตั้งแต่เมื่อใด”

“นั่น... ข้าแค่พูดเหลวไหล เจ้าก็ใช้จะไม่รู้...”

“ข้าไม่รู้!”

“คนอย่างหงยวนจะยอมให้ข้ากอดได้อย่างไร”

“อ้อ! ที่แท้ก็ยากกอดแต่ไม่มีโอกาสนี่เอง” อันอีเพิ่มแรงบนมือ
ทำเอาหลังเสียวลิวเจ็บจนต้องร้องโอดโอย

“ไม่ใช่ซะไม่ใช่... ข้าไม่เคยคิด!”

“ไม่เคยคิดจริงหรือ”

“ไม่...” ต่อให้เคย ก็เป็นช่วงก่อนที่จะอยู่กับเจ้า หลังเสียวลิวไม่คิด
ว่าตนเองโกหกเลยสักนิด

อันอีไม่ได้ปล่อยมือคนตอบ เพียงผ่อนแรงลงเล็กน้อย หลังเสียวลิว
ค่อยๆ กระแสะเข้าไปพึ่งไหล่และลอบมองดูสีหน้าอีกฝ่าย

จ้าวเสียวหลางมองออกไปข้างนอก แล้วก็มองไปทางด้านหน้า รู้สึก
ว่าเมื่อครู่อาเสียวลิวต้องหลอกเขาเป็นแน่ หาไม่แล้วโฉนทังค์ถึงไม่ไปกอด
สตรีอะไรนั่น

กล่าวได้ว่า ‘คานบนไม่ตรง คานล่างย่อมเอียง’ ดังนั้นเจ้าเสี่ยวหลง
ผู้นำสงสาร จึงได้รับการยืนยันข้อเท็จจริงตั้งแต่ช่วงต้นของชีวิตแล้วว่า บุรุษ
พึงอยู่ด้วยกันกับบุรุษ

เจอก็เจอสิ

จั่วเส้าชิงขึ้นมานั่งบนรถม้าด้วยใบหน้าแดงก่ำ เพิ่งตระหนักได้ในภายหลังว่าเมื่อครู่ตนทำเรื่องน่าอายเพียงไร ทว่าในทางกลับกัน ลู่เจิงยังคงมีท่าที่เป็นธรรมชาติ สมแล้วที่เคยผ่านการเคี่ยวกรำจากสมรภูมิอันดุเดือด

จั่วเส้าชิงถูใบหน้า กระดิกนิ้วไปทางอื่นอี จากนั้นก็กระซิบสั่งการข้าหนุอีกฝ่ายสองสามประโยค

หลัวเสี่ยวลิวพิจารณาคนทั้งสองด้วยความสงสัย ไม่รู้ว่าคุณชายสามของเขาจะให้คนอื่นไปทำเรื่องไร้คุณธรรมอันใดอีก

แต่...นี่ก็หมายความว่าวันนี้เขาจะรอดพ้นจากหายนะชั่วคราวไม่ใช่ หรือ หวังว่าคนอื่นจะความจำไม่ดี และพรุ่งนี้ก็ลืมเรื่องเมื่อครู่ไป

อินอีสังเกตเห็นสีหน้าลอบยินดีของหลัวเสี่ยวลิวจากทางหางตา รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดสิ่งใดอยู่ ความเย็นชาตรงมุมปากเขาลดทอนลงเล็กน้อย ก่อนจะขับรถม้าไปยังถนนสายที่คึกคักสุดในเมืองหลวง

ครั้นถึงสถานที่ที่มีคนพลุกพล่าน จั่วเส้าชิงก็ดึงลู่เจิงลงจากรถม้า

แล้วอุ้มจั่วเสียวหลงไว้ในอ้อมแขน เลี่ยงไม่ให้อุ้มเปียกหายไปกับกระแสนของ
ผู้คน

“คึกคักดีจริง” มาถึงเมืองหลวงนานเพียงนี้ จั่วเส้าชิงเพิ่งได้มาเดิน
เที่ยวอย่างผ่อนคลายสบายใจเป็นคราแรก

“พอถึงเทศกาลช้งหยวน¹จะยิ่งคึกคักกว่านี้”

หลัวเสียวลิ่งกล่าวอย่างเห็นพ้องมาจากด้านข้าง “ได้ยินว่าในวัน
เทศกาลช้งหยวน หากได้รับโคมบุปผาที่ทำเองกับมือจากคนรัก ทั้งสองจะอยู่
ร่วมกันอย่างปรองดองหวานชื่นไปชั่วชีวิตด้วยนะขอรับ”

เขาจ้องมองอันดีด้วยความคาดหวัง จากนั้นก็คิดว่าอีกฝ่ายไม่มี
ทางทำเรื่องพรรคนั้น จึงทำปากยื่นอย่างผิดหวัง

จั่วเส้าชิงกระแอมทีหนึ่ง พยายามไม่มองสีหน้าลู่เจิง

“หาที่กินข้าวกันก่อน เจ้าตัวเล็กคงหิวแล้ว”

จั่วเสียวหลงได้ยินคำว่ากิน ดวงตาก็สว่างวาว ต่อให้ทุกวันนี้ในหนึ่ง
วันได้กินอิ่มทั้งสามมื้อ เขาก็ยังยึดติดกับของกินมากที่สุดอยู่ดี

จั่วเส้าชิงตบท้องเจ้าตัวเล็กเบาๆ “กล่าวกันว่าในท้องอัครเสนาบดี
ถ่อเรือได้² น่ากลัวว่าท้องเสียวหลงของพวกเรา คงไม่เล็กไปกว่าท้อง
อัครเสนาบดี”

แม้จั่วเสียวหลงจะไม่เข้าใจความหมายของวาจานี้ ทว่าก็พยักหน้า
หงิกหงักด้วยความดีใจ พลางชี้ไปที่เหลาสຸราแห่งหนึ่งแล้วร้องว่า “ท่านพ่อ
ไปที่นั่น...หอมมาก!”

¹ เทศกาลช้งหยวน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว หรือเทศกาลโคมไฟ

² ในท้องอัครเสนาบดีถ่อเรือได้ เป็นสำนวนเปรียบเปรยถึงความใจกว้าง มีความเมตตากรุณา
ต่อผู้อื่น คล้ายกับสำนวน ใจกว้างดั่งมหาสมุทร

“จุมูกสุนัข!” จั่วเล่าซึ่งแสร้งว่าไปที ถัดมาก็อุ้มเด็กน้อยเดินเข้าไป
จริงๆ

หลังเข้าไปถึงพบว่า ที่นี้เป็นเพียงเหล่าสุภารกรรมดาทั่วไป โต๊ะเก้าอี้
ที่จัดวางไว้ค่อนข้างเก่า ลูกค้าในห้องโถงใหญ่แต่ละคนต่างดื่มสุรากินเนื้อ
คำโต ทั้งยังส่งเสียงดังจึกทึกโหวกเหวก

จั่วเล่าซึ่งย่นหัวคิ้วถามจั่วเสี่ยวหลง “แน่ใจนะว่าจะกินที่ร้านนี้?”

จั่วเสี่ยวหลงพยักหน้าถี่รัว จุมูกน้อยๆ ขยับยุกยิก “เนื้อ หอม!”

จั่วเล่าซึ่งยิ้มเจื่อนก่อนตอบรับ “ก็ได้”

พอผู้จัดการร้านเห็นผู้ที่เข้ามา ก็ตกใจจนรีบมุดออกมาจากโต๊ะเก็บ
เงิน พลางสอบถามด้วยสีหน้าตื่นเต้น “นายท่านทั้งหลายต้องการสั่งสิ่งใด
ขอรับ ร้านเล็ก...ร้านเล็กๆ ของข้า...”

จั่วเล่าซึ่งรู้ว่าผู้จัดการร้านจําฐานะพวกเขาได้ก็ไม่ได้ใส่ใจ เพียงเอ่ย
ถามด้วยสีหน้าอ่อนโยน “มีห้องส่วนตัวหรือไม่”

“มี...มีขอรับ เพียงแต่...เล็กยิ่งนัก”

“ไม่เป็นไร พวกข้าคนไม่เยอะ” จั่วเล่าซึ่งเดินตามหลังผู้จัดการร้าน
ย่างลงบนบันไดที่ส่งเสียงลั่นเอี้ยดฮึดขึ้นไปชั้นสอง

ห้องส่วนตัวที่ว่าความจริงเป็นเพียงพื้นที่ขนาดเล็กกันด้วยฉากบังลม
มีโต๊ะหนึ่งตัวเก้าอี้แปดตัว มองดูซ่อมช่ออย่างแท้จริง

กระนั้นในเมื่อมาแล้ว จั่วเล่าซึ่งก็ไม่แสดงท่าที่รังเกียจและร้องสั่ง
ทันที “เอาชาமாகาหนึ่งก่อน จากนั้นก็นำอาหารขึ้นชื่อของพวกเจ้ามาสัก
หลายๆ อย่าง! เอาจานเนื้อเยอะๆ!”

ผู้จัดการร้านผงกศีรษะค้อมเอวขานรับ “วางใจได้เลยขอรับ ปริมาณ
มากพอแน่นอน” เขาวี้งเหยาะๆ ลงไปชั้นล่าง คำว่าตัวเสี่ยวเอ๋อร์ผู้หนึ่งแล้วสั่ง

ให้ไปซื้อชาหลงจิ่งชั้นดีหนึ่งกจากโรงน้ำชาที่อยู่เยื้องออกไปทางฝั่งตรงข้าม เขาหยิบใบชาชั้นเลวในเหลาสຸราตัวเองออกมาไม่ได้จริงๆ

เสี่ยวเอ๋อร์ผู้นั้นนิ่งงันสับสน ไม่เข้าใจว่าลูกค้าประเภทใดกันที่ทำให้เจ้านายตื่นเต้นได้เพียงนี้ และถึงขั้นใจกว้างซื้อชาชั้นดีกาละสองตำลึงเงิน

ผู้จัดการร้านเร่งอีกฝ่ายให้รีบไป จากนั้นก็มุดไปที่ห้องครัวด้านหลัง จัดแจงสั่งอาหารด้วยตนเอง แล้วจับตามองพ่อครัวหลักลงมือทำอาหารตั้งแต่ต้นจนจบ ดูไปตีไป ประเดี๋ยวก็ร้องเกียจว่าจัดจานไม่น่ามอง ประเดี๋ยวก็ร้องเกียจว่านั่นผักหนาบางไม่เท่ากัน ทำเอาพ่อครัวหลักโมโหจนเกือบหยิบทัพพีมาฟาดเข้าให้

รอนจนปรุงกับข้าวหอยย่างน้ำแกงหนึ่งอย่างออกมา ผู้จัดการร้านก็ยกอาหารขึ้นไปด้วยตนเอง และพูดด้วยเสียงติดๆ ขัดๆ “นายท่าน...ทั้งหลาย ร้านเล็กๆ ของข้า่น้อยมิได้มีอาหารให้นำมาโอ้อวด แค่...แค่ทำเนื่ออย่างได้ไม่เลว เชิญท่านทั้งหลายลองชิมดูขอรับ”

สองต่าจั่วเสี่ยวหลงเรื่องแสงสีเขี้ยว จ้องเขม็งไปยังชาแพะย่างจานใหญ่สุดในนั้น กลิ่นหอมเข้มข้นยั่วยวนใจจนเขาถึงขั้นน้ำลายสอ

จั่วเล่าซิงเคาะกะโหลกเด็กน้อยไปที่หนึ่ง “ยังดีที่ไม่ได้กินข้าวในจวนสกุลจั่ว มิเช่นนั้นหากให้เซวียซื้อเห็นท่าทางเช่นนี้ของเจ้า ไม่รู้จะพูดจาไม่น่าฟังอันใดอีก”

จั่วเสี่ยวหลงมองท่านพ่อเหมือนจะเข้าใจแต่ไม่เข้าใจ “หญิงชราคนนั้นอัปลักษณ์นัก!” แต่ไรมาความมดงามหรือความน่าเกลียดน่าชังในสายตาเด็กเล็ก ล้วนแบ่งแยกตามความดีเลว

จั่วเล่าซิงยอมรับคำพูดนี้โดยดุษณี เขาขยับมือหันเนื้อหลายชิ้นยื่นไปตรงหน้า ครั้นเห็นเจ้าตัวเล็กกินอย่างเอร็ดอร่อย ความอยากอาหารก็เพิ่ม

ขึ้นโดยพลัน

กินไปได้สักครู่ ผู้จัดการร้านก็ยกสุรากาหนึ่งเดินเข้ามาอีกหน “นี่คือสุราดอกก๊วยที่ข้า่น้อยหมักเองขอรับ พอจะนับว่ามีชื่อเสียงอยู่บ้าง หากทุกท่านไม่รังเกียจก็เชิญลองดื่มดูขอรับ”

“ลำบากผู้จัดการร้านแล้ว อาหารไม่เลวเลย เด็กน้อยชอบยิ่งนัก” จ้าวเส้าซิงรับความหวังดีของผู้จัดการร้านไว้ด้วยใบหน้าเกลือกยิ้ม

ผู้จัดการร้านเมียงมองจ้าวเส้าซิงกลางผู้กำลังกินอย่างมีความสุข ในใจค่อนข้างสงสัยในความเป็นมาของเด็กน้อยผู้นี้ กระนั้นก็ไม่กล้าซักถามส่งเดช เพียงกล่าวชมเชย “คุณชายน้อยเจริญอาหารดียิ่ง ถ้าหากชอบ วันหน้าท่านส่งคนมาแจ้ง ข้า่น้อยจะนำไปส่งให้ถึงจวนเลยขอรับ”

จ้าวเส้าซิงรู้ว่าโอกาสเช่นนี้มีไม่มาก เลยไม่ได้ตอบปฏิเสธ “เช่นนั้นก็ขอขอบคุณผู้จัดการร้านล่วงหน้าแล้ว”

“มิกล้าๆ!”

กับข้าวหกน้ำแกงหนึ่งเป็นปริมาณที่มากพอ ทว่ายกเว้นจ้าวเส้าซิง ผู้ที่นั่งอยู่แต่ละคนล้วนกินจุยิ่ง สุดท้ายถึงกับกินกันจนเกือบหมดเกลี้ยง

เขาเพิ่งดูผู้ใหญ่มาก่อนพิศดูเจ้าตัวเล็ก แล้วให้รู้สึกหนักใจยิ่งนัก พอลูกกินเก่งเพียงนี้ เขาจะเลี้ยงดูไหวได้อย่างไร

บางทีสายตาเขาคงใจแข็งเกิน จ้าวเส้าซิงมองที่เยยหน้ามาเห็น จึงใช้มีดหันเนื้อขึ้นสุดท่ายอย่างชำนาญ แล้วยื่นส่งให้จ้าวเส้าซิง “ท่านพ่อ กิน!”

จ้าวเส้าซิงรับไว้ ก่อนหันไปยัดใส่ปากลู่อู๋เจิง พลังยิ้มระรื่นเอ่ย “ลูกชายแสดงความกตัญญูต่อท่านแน่ะ”

ลู่อู๋เจิงแอบเลียนิ้วจ้าวเส้าซิงและเคี้ยวกลืนอย่างไม่สะทกสะท้าน เล่นเอาจ้าวเส้าซิงจุนจนใช้สายตามองค้อนกลับไป

หลังกินอิ่มหน้าสำราญ จั่วเส้าชิงก็ให้จั่วเสี่ยวหลางล้างและเช็ดมือ หากให้บอกว่าจั่วเสี่ยวหลางยังมีสิ่งใดที่ทำให้เขาไม่พอใจ นั่นก็คือปัญหาด้าน สุขอนามัยส่วนตัว อยากให้เด็กน้อยอาบน้ำ ถ้าจั่วเส้าชิงไม่ออกโรงเอง ก็ไม่มี ผู้ใดบังคับเจ้าตัวได้ อ้อ! เว้นลูเจิงไว้หนึ่งคน

เขาลูบเส้นผมสั้นๆ ที่ยังคงยาวไม่ถึงหนึ่งซุน สวมหมวกผ้าฝ้ายให้ เด็กน้อย แล้วค่อยกระซิบบอกกับลูเจิง “เรื่องที่ท่านว่าก่อนหน้านี้ซ้ำตกลง”

ลูเจิงชะงักไปชั่วครู่ถึงเข้าใจว่าจั่วเส้าชิงหมายถึงเรื่องใด “หากเจ้า ไม่ยินดีก็ไม่ต้องฝัน”

“ไม่หรอก ผ่านเรื่องวันนี้มาเข้าใจ ขอเพียงจั่วเสี่ยวหลางไม่มี ชื่อในลำดับวงศ์ตระกูลจนเงินกั้วกงหนึ่งวัน ก็จะไม่ได้รับการยอมรับจาก ผู้อื่นหนึ่งวัน เรื่องนี้ไม่ดีต่อเขา”

“เช่นนั้นแก้ไขแบบนลำดับวงศ์ตระกูลก็พอ วันปกติเจ้าอยากเรียก เขาเช่นไรก็ได้ทั้งนั้น” สำหรับเขา จะจั่วเสี่ยวหลางหรือลูเสี่ยวหลาง ก็หาได้ แตกต่างอันใด

“ลูเสี่ยวหลาง...เหมือนว่าจะไพบระกว่าจั่วเสี่ยวหลางอยู่หน่อย” จั่วเส้าชิงยอมรับโดยไม่เต็มใจว่า หลังใส่แซ่ลู ในใจเขารู้สึกวุ่นวายเปล่า

จั่วเสี่ยวหลางได้ยินชื่อตนเอง ก็มองท่านพ่ออย่างงงวย ครู่ถัดมาก็ ถูกจั่วเส้าชิงกดไว้ในอ้อมอก “เจ้าตัวเล็กเอ๋ย วันหลังต้องทำตัวดีๆ เล่า อย่า ให้จวนเงินกั้วกงต้องขายหน้า มิเช่นนั้นพ่อจะเป็นคนแรกที่ไม่ปล่อยเจ้าไป!”

จั่วเสี่ยวหลางฟังไม่เข้าใจ ทว่าก็ยังคงพยักหน้าอย่างว่านอนสอนง่าย

จั่วเส้าชิงถอนหายใจ ดูท่าการศึกษาที่วางแผนถ่วงเวลาไว้ก่อนหน้านี้ คงต้องเริ่มลงมือเรียนรู้ได้แล้ว เมื่อเปลี่ยนสถานะ รูปแบบการใช้ชีวิตของ จั่วเสี่ยวหลางก็สมควรเปลี่ยนไปด้วย

ลูเจิงโอบไหล่จั่วเส้าชิงพร้อมกล่าวเสียงเบา “วันพรุ่งฝ่าบาทเสด็จมาที่จวนพอดี ให้พระองค์ลองพบเจ้าตัวเล็กดู จะได้คุ้นหน้าคุ้นตากัน”

จั่วเส้าชิงฟังนั้นก็ดูอย่างมีเรื่องเช่นนี้ด้วย “พวกเราลี้มั่งจะให้ท่านแม่ทราบไปหรือไม่ ถึงอย่างไรในจวนก็ต้องเตรียมการอะไรบ้าง”

“เรื่องนั้นไม่เป็นไร ในเมื่อฝ่าบาทคิดจะเสด็จมาเยี่ยมเป็นการส่วนตัว ก็ไม่ต้องใส่ใจเรื่องพวกนี้” อย่างไรก็ตามเสียเป้าหมายของอีกฝ่ายก็หาใช่พวกเขา “กลับเป็นเงาจกวานนั่น ค็นี่เจ้าให้คนไปส่งเทียบเชิญเสีย”

จั่วเส้าชิงลูบคางก่อนถามด้วยแววตาซับซ้อน “เหตุใดข้าถึงรู้สึกว่าการเรื่องนี้ดูชอบกลไปหมด ไฉนจู่ๆ ฝ่าบาทถึงสนใจที่เฉาขึ้นมา ข้าทำทางยังต้องพบเขาให้ได้ด้วย”

ลูเจิงมีการคาดเดาอันอาจหาญอย่างหนึ่ง ทว่าหากจะให้ยืนยันยังต้องดูสถานการณ์ในวันพรุ่งนี้ ถ้าการคาดเดาเป็นจริง ชาวสื่อในเมืองหลวงเมื่อเร็วๆ นี้ ก็พอเข้าใจได้แล้ว

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับพวกเรา อย่าได้คิดมากเกินไป”

จั่วเส้าชิงเลิกคิ้ว รู้สึกอยู่ตลอดว่าลูเจิงรู้อะไรบางอย่างที่เขาไม่รู้ และการถูกยั่วให้สงสัยเช่นนี้ช่างทรมานนัก

แต่ในเมื่อลูเจิงไม่ยอมบอก เขาก็จะลองซัดด้วยตัวเอง เขาไม่เชื่อหรือกลัวว่าจะซัดออกมาไม่ได้

กลับถึงจวน จั่วเส้าชิงถือพู่กันเขียนเทียบเชิญให้เงาจกวาน โดยลอบแย้มพรายผ่านตัวอักษรระหว่างบรรทัดว่า มี ‘ผู้สูงศักดิ์’ ท่านหนึ่งอยากพบ นัดมาสนทนากันที่จวนเงินกั้วกงช่วงบ่ายวันพรุ่งนี้

ตอนเงาจกวานได้รับเทียบเชิญ เขากำลังนั่งจิบสุราอยู่คนเดียวใต้แสงจันทร์ พอลองคำนวณดู เขาไม่ได้เข้าวังมาสี่สิบแปดวันแล้ว ในช่วงระยะ

เวลานี้ จ้านหยวนเฟิงเองก็เรียกตัวเขาอยู่หลายครั้ง ทว่าเขาล้วนปฏิเสธกลับไปโดยอ้างว่าร่างกายไม่สบาย

ไม่รู้ว่าคนผู้นั้นจะพิโรธเดือดดาลหรือไม่ เขาไม่ได้คิดจะสลัดจ้านหยวนเฟิงทิ้งไปเช่นนี้ เพราะอย่างไรทั้งสองคนก็เคยมีข้อแลกเปลี่ยนกันอยู่ก่อน เพียงแต่ระยะนี้เสียงเล่าลือหนาหูเกินไป เขาเลยไม่กล้าเสี่ยง

อ่านเทียบเชิญของจ้าวเส้าชิงจบ เจาจงกวานก็รู้สึกสังหรณ์ใจไม่สู้ดี ผู้ที่สามารถทำให้จ้าวเส้าชิงเขียนอย่างระมัดระวังสุดแสนบนเทียบเชิญ ซ้ำยังเรียกขานว่า ‘ผู้สูงศักดิ์’ เก่งว่าคงมีเพียงคนผู้นั้น

เรื่องเช่นนี้เจ้าตัวก็ช่างคิดออกมาได้ เจาจงกวานเก็บเทียบเชิญแล้วให้พ่อบ้านเตรียมของกำนัลไปตามนัดวันพรุ่งนี้ให้เรียบร้อย

เจอกี้เจอลี กลางวันแสดๆ ทั้งยังเป็นที่จวนเงินกั้วกง คนผู้นั้นไม่มีทางทำอะไรเขาได้ ดังนั้นเขายังจะต้องกลัวอันใดอีก!